

РЕШЕНИЕ

№ 6723

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10166** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 405, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.
Образувано е по жалба на „УниКредит лизинг“ ЕАД – [населено място], чрез пълномощника адв. М., срещу Протокол за извършена проверка № ПР 2129341/29.09.2021г., издаден от ИА „ГИТ“, Дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“, вкл. и дадените с него предписания по чл.404 от КТ, в частта, с която на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ е дадено предписание да се изплати на Ж. М. Ц. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ, съгласно чл.222, ал.2 от КТ.
В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на издадения административен акт, като постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че оспорения административен акт е издаден от некомпетентен орган. Навеждат се доводи, че неправилно е прието, че работодателят е прекратил трудовото правоотношение, доколкото същото е прекратено едностранно от служителя, без предизвестие, от момента на депозиране на заявлението за това, като контролните органи нямат правомощие да преценяват законността на прекратеното трудово правоотношение. Сочи се, че в случая спорът дали работодателят дължи обезщетение по чл.222, ал.2 от КТ следва да бъде решен от граждански съд, който е компетентен да разглежда индивидуалните трудови спорове, съгласно чл.357 и чл.360 от КТ. Твърди се, че не е налице основанието за прекратяване на трудов

договор по л.327, ал.1, т.1 от КТ, съответно работодателят не дължи обезщетение на служителя по чл.222, ал.2 от КТ, както и че представения медицински протокол е неистински. Посочва се, че в оспореното предписание, административния орган не е посочил коя работа следва да се приеме за подходяща за служителя. Прави си искане за отмяна на оспорения административен акт, претендират се разноски.

Ответникът - ИА „ГИТ“, чрез юрк.К. оспорва жалбата като неоснователна и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни съображения излага в писмено становище, претендира разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Чрез същото се прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.08.2018 г., на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ бил сключен трудов договор № 101 между „УниКредит Лизинг“ ЕАД и Ж. М.-Ц., с който служителят приел да изпълнява длъжността „счетоводител“. Служителят се съгласил да постъпи на работа на 03.09.2018 г.

На 22.07.2021г. Ж. Ц. подала заявление до „УниКредит Лизинг“ ЕАД, вх. № 200604, в което посочила, че поради здравни показания, съгласно приложено копие на Протокол от ЛКК, и невъзможност занапред да изпълнява възложените задачи, считано от 26.07.2021г., на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ прекратява трудовото правоотношение, с искане да ѝ бъде заплатено обезщетение съгласно чл.222, ал.2 и чл.224, ал.1 от КТ, както и да бъде оформена трудовата книжка и останалата документация. Към заявлението бил приложен медицински протокол на ЛКК № 221013400221/16.07.2021г., издаден от Д. Х. С. ЕООД.

На 22.07.2021г. „УниКредит Лизинг“ ЕАД въз основа на подаденото заявление издали акт № 43 за прекратяване на трудово правоотношение с Ж. Ц., считано от 26.07.2021г., с вписването, че работодателят счита, че не е налице твърдяното основание за прекратяване на трудовия договор, който бил връчен на служителя на същата дата.

На 23.07.2021г. „УниКредит Лизинг“ ЕАД изискали от служителя да представи оригинала на медицинския протокол и го поканил да върне здравно-осигурителния талон към фонд „Доверие“ и получи трудовата си книжка.

Св. С. в показанията си пред съда посочва, че към м. юли 2021г. работила в „УниКредит Булбанк“ АД, на длъжността мениджър екип „Организация на човешки ресурси“, в чийто задължения влизали административно обслужване на служителите на банката, както и на дъщерните дружества на банката, каквото се явява и „УниКредит Лизинг“ ЕАД. С Ж. Ц. се запознала по повод напускането ѝ от „УниКредит лизинг“ ЕАД. Св. С. посочва, че Ж. Ц. е напуснала на основание чл. 327 от КТ, въз основа на подадено от нея заявление, придружено с протокол от ЛКК, като им представила и оригинала за сверка. Св. С. видяла, че в оригинала на медицинския протокол ръкописният текст бил изписан със син химикал, без заверка. На него бил положен кръгъл печат, но без подпис на лекарите. След прекратяване на трудовия договор била извършена проверка от Инспекцията по труда, където на място свидетелката представила изисканите документи. Според св. С. няма основание за изплащане на обезщетението по чл. 222 КТ, тъй като представения от служителя медицински протокол не съдържа такива основания. След направените от контролните органи предписания обезщетението по чл. 222 КТ било изплатено.

По делото от Ж. Ц. е представено нотариално заверено копие от ЛКК №

221013400221/16.07.2021г., издаден от Д. Х. С. ЕООД.

По повод изисканите с призовки от ответника документи, „УниКредит лизинг“ ЕАД представили кадровите досиета на напусналите служители, вкл. и на Ж. Ц., с приложени фишове за начислени и изплатени заплати, ведно с описаните в писмата документи. Било посочено, че прихващане на дължимите обезщетения е възможно единствено по съдебен ред и, че към 29.09.2021г. работодателя не е завел съдебен иск срещу служителя и няма данни такъв да е заведен срещу него.

На 08.09.2021г. на място в „УниКредит Лизинг“ ЕАД, на 10.09.2021г., 14.09.2021г. и 29.09.2021г. по документи, длъжностни лица при ИА „ГИТ“, Дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство, за което съставили протокол №ПР2129341/29.09.2021г. Било констатирано, че от представените в хода на проверката молби и заповеди за ползване на платен годишен отпуск от Ж. Ц. за периода на трудовото правоотношение се установява, че към датата на прекратяване на трудовия договор последната има неизползван платен годишен отпуск за текущата година, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, за 9 работни дни. В Акта за прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят не е определили дължимото от него обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Видно от представения фиш за работна заплата за м.юли 2021г. работодателят не е изчислили и не е заплатил на Ж. Ц. обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ за 9 дни неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Било констатирано, че видно от служебна бележка № 33/13.09.2021г. работодателят посочва, че Ж. Ц., освободена на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ, считано от 26.07.2021г. не е получила обезщетение по чл.224 от КТ за 9 дни неизползван платен годишен отпуск. В писмо изх. № ЧР:11/14.09.2021г. работодателят е отразил, че видно от служебна бележка на Ж. Ц., както и от фиша за заплата за м.юли 2021г. дължимото обезщетение по чл.224 от КТ за 9 работни дни неизползван отпуск не е изплатено към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като прихващане на дължими обезщетения е възможно единствено по съдебен ред. В протокола от извършената проверка било посочено, че Ж. Ц. на длъжност „счетоводител“ е прекратила трудовото си правоотношение с работодателя на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ, считано от 26.07.2021г. и е декларирала желанието си да ѝ бъде определено и изплатено обезщетение, съгласно чл.222, ал.2 от КТ. В Акта, издаден от работодателя, с което е прекратено трудовото правоотношение, последният посочил, че счита, че не е налице твърдяното от служителя основание за прекратяване на трудово правоотношение и декларирал, че към 29.09.2021г. не е предявил пред съда иск за оспорване на основанието за прекратяване на трудовото правоотношение. Въз основа горепосоченото, за отстраняване на констатираните нарушения, както и за предотвратяване на вредните последици от тях, на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ, ИА „ГИТ“ издали предписание работодателят „УниКредит Лизинг“ ЕАД, да изплати на Ж. Ц. обезщетение за 9 дни неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, съгласно чл.224, ал.1 от КТ, както и да ѝ изплати обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест, на основание чл. 327, ал.1, т.1 от КТ, съгласно чл.222, ал.2 от КТ.

На 25.07.2022г. „УниКредит лизинг“ ЕАД депозирали пред СРС искова молба вх. № 154395 срещу Ж. Ц., с правно основание чл.357, чл.222, ал.2 от КТ, с цена на иска

3640,78 лева, чл.220 от КТ с цена на иска 1820,38 лева и чл.86 от ЗЗД.

Жалбата е подадена лице с процесуална легитимация, срещу неблагоприятен за него административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА, а по същество ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства.

Предмет на оспорване е задължително предписание, дадено на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ от инспектори при ИА „ГИТ“. Съгласно посочената разпоредба, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки една, от които е: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. В нормата на чл. 399 КТ е посочено, че контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“, Дирекциите „Инспекция по труда“, като поделения в системата на ИА „ГИТ“, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Съгласно чл. 20, ал. 1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл. 404, ал. 1. Видно от представените заповеди за изменение на служебното правоотношение и длъжностни характеристики на двамата инспектори, извършили проверката и дали предписанията, същите са натоварени с функциите да осъществяват интегриран контрол в областта на трудовите отношения, а по силата на Устройствения правилник извършват проверки и дават предписания. В конкретния случай е дадено предписание по т. 12 на, ал. 1 от чл. 404 КТ, поради което съдът приема, че оспорените предписания са издадени от компетентен административен орган - инспектори в ИА „ГИТ“.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в КТ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на административния акт, адресата, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта на това основание.

Спорът по делото е свързан с отговора на въпроса дали работодателят дължи на служителката обезщетение по чл. 222, ал. 2 от КТ. Работодателят счита, че не дължи

такова обезщетение, тъй като не е налице твърдяното от служителя основание за прекратяване на трудовия договор, което се установява и от предявената искова молба. Ж. Ц. е подала уведомление за прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 327, ал. 1, т.1 от КТ, ведно с медицинския протокол от ЛКК и е посочила, че не може да изпълнява трудовите си задължения, поради здравни показания. Административният орган – ИА „ГИТ“ намира, че „УниКредит Лизинг“ ЕАД следва да изплати на служителя обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради болест, на основание чл.327, ал1, т.1 от КТ, съгласно чл.222, ал.2 от КТ. При тази хронология, се налага извода, че между страните съществува спор относно дължимостта на обезщетението по чл. 222, ал. 2 от КТ, както и между служителя Ж. Ц. и бившия й работодател „УниКредит Лизинг“ ЕАД. Следователно спорът представлява „трудов спор“ по смисъла на чл. 357, ал. 1 от Кодекса на труда, който предвижда, че трудови са споровете между работника или служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения, както и споровете по изпълнението на колективните трудови договори и установяването на трудов стаж. Т.е съществуващият спор относно дължимостта на обезщетението по чл. 222, ал. 2 от КТ представлява спор относно изпълнението на трудовото правоотношение. Съгласно чл. 360, ал. 1 от КТ тези спорове са подсъдни на общите съдилища и се разглеждат по реда на Гражданския процесуален кодекс. Не е в компетентността на ИА „ГИТ“ да разрешава трудови спорове между работници или служители и техните работодатели. В конкретната хипотеза работодателят отрича, че дължи претендираното от бившата си служителка обезщетение по чл. 222, ал. 2 от КТ, поради което е недопустимо под формата на даване на задължителни предписания по реда на чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ да се разрешава правния спор относно дължимостта на претендираното възнаграждение и неговия размер. По друг начин стои въпроса, ако работодателят е начислил обезщетението по чл. 222, ал. 2 от КТ или е признал дължимостта му, но поради определени причини не го изплаща и в този случаи Инспекцията по труда може да се намеси като издаде задължително предписание за изплащане на обезщетението, което е признато за дължимо. Предвид изложеното се налага извода, че ИА“ГИТ“ няма правомощия да издава задължителни предписания от вида на оспорените пред съда по прекратено трудово правоотношение. В случаите, когато трудовите правоотношения са прекратени се касае до имуществени спорове с гражданскоправен характер между работници и работодатели, които следва да бъдат разрешени по исков ред, по реда на ГПК пред съответния граждански съд, поради което Протокол за извършена проверка № ПР 2129341/29.09.2021г. ИА „ГИТ“, Дирекция „Правно осигуряване и инспекционната дейност“, вкл. и дадените с него предписания по чл.404 от КТ, в частта, с която на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ е дадено предписание да се изплати на Ж. М. Ц. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ, съгласно чл.222, ал.2 от КТ следва да се отмени, като постановено в разрез с материалния закон.

С оглед изхода на делото, своевременно направеното искане на жалбоподателя за присъждане на разноски, представляващи държавна такса в размер на 50 лева и адвокатски хонорар в размер на 720 лева, следва да бъде уважено. Последният не се явява прекомерен, съгласно приложимата в настоящия случай разпоредба на чл.8, ал.3 от Наредба от 09.07.2014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Водим от горното и на основание и на основание чл. 172, ал.2 от АПК,

Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „УниКредит лизинг“ ЕАД – [населено място] за извършена проверка № ПР 2129341/29.09.2021г. ИА „ГИТ“, Дирекция „Правно осигуряване и инспекционната дейност“, вкл. и дадените с него предписания по чл.404 от КТ, в частта, с която на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ е дадено предписание да се изплати на Ж. М. Ц. обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, поради болест на основание чл.327, ал.1, т.1 от КТ, съгласно чл.222, ал.2 от КТ.

ОСЪЖДА ИА „ГИТ“ да заплати на „УниКредит лизинг“ ЕАД – [населено място], сумата 770 лева, представляващи съдебно-деловодни разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: